

Scénář k rozhlasové reportáži s paní Věrou Kamenickou

Věra Kamenická se narodila v roce 1951 a vyrůstala v Praze. Vyprávěla nám o tom, jaké to bylo žít v době, kdy nebyly mobily ani internet. Věra ale zažila spoustu dobrodružství venku s kamarády. Na naší škole učí fyziku, a tak nás zajímalo, jestli ji měla odjakživa ráda a jestli měla ráda školu.

Tak já teda bohužel jsem se tomu školství takzvaně věnovala už od dětství, protože jsem si strašně ráda hrála na školu. Měla jsem vytvořený třeba i třídní knihy a sama jsem si psala písemky, které jsem pak opravovala. Takže jsem doma třeba měla i tabuli a křídlo a skutečně tu houbu, tu pravou, jak to dřív bývalo na školách.

Fyziku ve škole ráda neměla. Myslela si také, že ji nemá ráda její fyzikářka. Tento pocit v ní paradoxně vyvolal touhu být lepší učitelkou fyziky, než byla ta její. I proto se rozhodla fyziku studovat v kombinaci s matematikou a už na vysoké škole hledala nové metody, jak lépe žákům tento předmět přiblížit. Ještě předtím, než nastoupila na vysokou školu, obsadili ale naši zemi cizí vojáci při okupaci vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968. V té době jí bylo sedmnáct let a bydlela s rodiči na Malé Straně.

Tím, že jsme bydleli na Malé Straně a měli jsme okna v takovém zvýšeném přízemí a bydleli jsme přímo s pohledem na Kampu, tak pro mě bylo nejvíc šokující, když jsem pod okny přímo viděla, jak jedou tanky. Můj tatínek tenkrát otevřel okno a začal strašně nadávat na to, co si to dovolujou, že teda zaprvé v parku, že jo? A že teda vlastně po ulicích a tady u nás jezdí a měli jsme teda co dělat, abychom ho takzvaně z toho okna dostali, aby nemohlo dojít k nějakému dalšímu incidentu.

Situace, kterou Věra Kamenická popisuje, byla pro hodně Čechoslováků traumatická. V době, kdy studovala na pedagogické fakultě a začínala učit, byly v naší zemi uzavřené hranice a na spoustu zboží stáli lidé fronty. Chtěly jsme vědět, jak to bylo s potravinami, které jsou teď úplně všude.

Hodně se tenkrát vlastně zpracovávalo jídlo doma. To znamená, že proto byl takový boom těch zahrádek, protože lidé hodně pěstovali zeleninu a samozřejmě i to ovoce a hrozně moc se zavařovalo. Já si pamatuju, že potom vlastně celou zimu, aspoň teda v naší rodině to tak bylo, že jsme žili téměř z těch zavařených kompotů. Z vajíček prostě naložených do speciálního láku, který nám měly vydržet co nejdéle.

Paní učitelka je ve škole velice kreativní. Získala mnoho různých ocenění, jak od studentů, tak třeba i od ministra školství za své zásluhy a inovativní přístupy k učení. Zeptaly jsme se, jak na to všechno přišla, a co nebo kdo je její inspirace.

Já si myslím, že jsem typ, kdy opravdu se snaží vytvořit nebo snažím se to ještě do teďka i vymýšlet... Já si myslím, že se strašně řídím toho hesla Jana Amose Komenského „škola hrou“.

Její hodiny nás velmi baví. Naše paní učitelka nám na závěr řekla i své životní motto.

Já jsem si vždycky zakládala a začínám vždycky tím, že bych strašně si přála, aby lidé byli zodpovědní.

